

foreskrives for Volds handlinger, som have en lignende bethdelig Skade til Følge, og Straffens Maximum er derfor i § 208 sat lige med den høieste Straffegrad efter Udkastets § 201. Dette Straffemaximum synes ogsaa at være passende med Hensyn til de ovenberørte særlige Tilfælde af kvalificerede Frihedsberøvelser, som man imidlertid paa den anden Side heller ikke har fundet tilstrækkelig Anledning til at omhandle i en særskilt Straffebestemmelse med et særligt høiere Straffeminimum, da der under de temmelig almindelige Begrebsbestemmelser desangaaende ganske vist indbefattes særdeles graverende Tilfælde, men dog ogsaa tillige Tilfælde af en mindre atroce Charakter. Hvad iøvrigt angaaer Betegnelsen af disse særlige Tilfælde, vil det sees, at man har holdt sig temmelig nøie til de i Fd. 1833 § 24 brugte Ord, og at man navnlig, ligesom der, har stillet det saaledes, at Forbrydelsen først er at ansee som fuldbrydet, naar den Paagjældende er bleven bortført til fremmede Lande eller er bleven indespærret paa et affondret Sted osv., saa at det dertil ikke er tilstrækkeligt, at den Skyldige har bragt ham i sin Magt i den Hensigt at bortføre ham osv. Man har foretrukket Udtrykket „hensat paa et affondret Sted“ fremfor det paa et tidligere Stadium paatænkte: „ubsat i en hjælpeløs Forfatning“, hvorved man navnlig havde saadanne Tilfælde for Die, hvor Nogen henbragtes til en øde Ø, eller udsattes i en Baad i det aabne Hav eller deslige. Det førstnævnte Udtryk omfatter nemlig formentlig flere andre Tilfælde, i hvilke Frihedsberøvelsen kan være ikke mindre kvalificeret, skjøndt den Forurettede i en vis Forstand ikke just kan siges at være bragt i en hjælpeløs Forfatning, t. Ex. hvor han holdes indespærret i et isoleret liggende Huus, hvorfra han ingen Udflugt har til at kunne komme bort, medens han forøvrigt ellers ikke i nogen Henseende er ubsat for Mangel. Derimod har man troet, at det vilde være mere betegnende at sige: „et affondret Sted, hvorfra han ikke ved egen Hjælp kan komme bort“, fremfor, som det hedder i Fd. 1833 § 24, et affondret Sted, hvor han „for lang Tid (er) sat ud af Stand til at bruge sin personlige Frihed“. Det har endelig været Gjenstand for Overveelse, om man ikke istedetfor de i

Fd. 1833 brugte Ord: „bragt under uberettigede Personers Magt og Myndighed“ nærmere burde betegne de specielle Tilfælde, som der ved fornemmelig høves for Die, navnlig med Hensyn til, at man i Udkastets § 210 har givet en særegen Straffebestemmelse for den Handling, som Fd. 1833 særligt har sigtet til, nemlig hvor Nogen i forbryderisk Hensigt bringer Børn i sin Vold. Man har imidlertid meent, at det mindre vel vilde stemme med det System, der ellers er lagt til Grund ved Affattelsen af Udkastet, saavidt muligt at give de enkelte Bestemmelser et almindeligt Indhold, om man her vilde indskrænke sig til at nærne de specielle Tilfælde, som nærmest frembyde sig for Tanken, navnlig hvor Nogen bringes i Støbtjeneste eller fremmed Krigstjeneste, jfr. den preussiske Straffelov § 204 og Udkastet til en Straffelov for Hertugdømmerne § 215. Lignende Tilfælde, som ikke vilde kunne gaae ind under disse Exempler, ville dog maaskee kunne forekomme, og der synes overhovedet ikke at være Tvivl til at bestrænge nogen Misforstaaelse af den almindeligere Begrebsbestemmelse „at undergive en Under uberettigede Personers Magt“, efter som det, navnlig naar det i Fd. 1833 § 24 tilføiede Ord: „eller Myndighed“ indelades, neppe kan være tvivlsomt, at der ved betegnes et Overordnelses- og Magts Forhold af en særegen Art, hvorunder mindre bethdelige Indflydelsesforhold, saasom det der begrundes ved et Tjendeforhold, ikke kunne ansees indbefattede. Om Udkastets § 209, angaaende Paatalen, turde det, efter hvad ovenfor leilighedsvis er anført desangaaende, ikke være nødvendigt at udtale sig udførligere, og et heller finder Kommissionen Anledning til at gjøre mange Erindringer med Hensyn til Udkastets § 210. Det vil neppe møde nogen Indsigelse, at der bør sættes en alvorlig Straf for den, der gjør sig skyldig i en saa skammelig Forbrydelse, som den der omhandlede, at røbe Børn fra deres Forældre, eller at den kan forekomme under saa graverende Omstændigheder, navnlig hvor Hensigten er at gjøre sig Binding ved Barnet eller at misbruge dette til usædelige Diemed — skjøndt ikke just for at tilfredsstille egen sandelig Begjer, i hvilket Tilfælde Forholdet vil henhøre under vedkommende Straffebestem-